

JIM NĂSTUREL ȘI CEI 13 SĂLBATICI

Traducere din germană
de Iulian Curuia

Ilustrații
de Gaëtan Dorémus

ARTHUR

CAPITOLUL ÎNTÂI	
În care povestea începe cu o bufnitură	11
CAPITOLUL AL DOILEA	
În care Jim își imaginează un far care este mare și mic în același timp	23
CAPITOLUL AL TREILEA	
În care o călătorie importantă începe din nou cu incertitudine	32
CAPITOLUL AL PATRULEA	
În care călătorii fac cunoștință cu o făptură ciudată, din cauza căreia se abat prin Marea Barbarilor.	41
CAPITOLUL AL CINCILEA	
În care Jim și Lukas află despre Cristalul Veșniciei	49
CAPITOLUL AL ȘASELEA	
În care cei doi prieteni află secretul lui Gurumuș, primul rege al mării	57
CAPITOLUL AL ȘAPTELEA	
În care Jim se împiedică de soluția ghicitorii și lumânările se sting	65
CAPITOLUL AL OPTULEA	
În care diferite lucruri devin de nemișcat și pentru cei doi prieteni începe o noapte incomodă	72

CAPITOLUL AL NOUĂLEA

*În care Jim caută o deosebire
și diverse lucruri încep să zboare* 78

CAPITOLUL AL ZECELEA

*În care Jim și Lukas
inventează Perpetuumobilul* 85

CAPITOLUL AL UNSPREZECELEA

*În care bătrâna Emma se ridică în aer
și inventatorii noștri iau în sfârșit micul dejun* 92

CAPITOLUL AL DOISPREZECELEA

*În care Perpetuumobilul aproape
că se lovește de Cununa Lumii* 100

CAPITOLUL AL TREISPREZECELEA

*În care cei doi prieteni sunt
luați drept un miraj* 110

CAPITOLUL AL PAISPREZECELEA

*În care Jim și Lukas salvează
doi prieteni de doi monștri* 118

CAPITOLUL AL CINCISPREZECELEA

*În care Lukas și Jim găsesc un operator
pentru stâncile magnetice ale marelui Gurumuș* 127

CAPITOLUL AL ȘAISPREZECELEA

*În care o făptură a apei și una de foc
se împrietenesc pentru prima oară
după sute de mii de ani* 138

CAPITOLUL AL ȘAPTESPREZECELEA

*În care Jim trece printr-o experiență dureroasă
și Lukas pune la cale un plan îndrăzneț* 147

CAPITOLUL AL OPTSPREZECELEA

*În care călătorii noștri văd
un oraș bizar pe fundul mării* 155

CAPITOLUL AL NOUĂSPREZECELEA

*În care o scrisoare cu greșeli de ortografie
îi îndrumă pe prieteni pe drumul cel bun.* 164

CAPITOLUL AL DOUĂZECILEA

În care Dragonul de Aur al Înțelepciunii se trezește. . . 172

CAPITOLUL AL DOUĂZECI ȘI UNULEA

*În care apare un vapor albastru ca marea
cu un pasager clandestin* 184

CAPITOLUL AL DOUĂZECI ȘI DOILEA

*În care are loc marea bătălie navală
cu Cei 13 Sălbatici* 191

CAPITOLUL AL DOUĂZECI ȘI TREILEA

*În care corabia cu pânze roșii ca sângele
ajunge pe Tărâmul-care-n-ar-trebuie-să-fie* 208

CAPITOLUL AL DOUĂZECI ȘI PATRULEA

În care Jim vede steaua din mijlocul furtunii 215

CAPITOLUL AL DOUĂZECI ȘI CINCILEA

În care Jim Năsturel află misterul originii lui. 229

CAPITOLUL AL DOUĂZECI ȘI ȘASELEA

*În care lui Ping Pong merită să i se ridice statuie
și Dragonul de Aur al Înțelepciunii cade în dizgrație
la curtea împăratului Mandalei.* 239

CAPITOLUL AL DOUĂZECI ȘI ȘAPTELEA

În care nedreptatea e îndreptată. 247

CAPITOLUL AL DOUĂZECI ȘI OPTULEA

În care pirații se căiesc și compun un nou cântec . . . 256

CAPITOLUL AL DOUĂZECI ȘI NOUĂLEA

În care prințul Myrrhen își găsește regatul. 267

ULTIMUL CAPITOL

*În care povestea se termină
cu alte câteva surprize* 277

În care povestea începe cu o bufnitură

În Lummerland era vreme frumoasă mai tot timpul. Dar existau, firește, și câteva zile în care ploua. Erau rare, dar parcă tocmai de aceea turna cu găleata. Și o astfel de zi era și cea în care începe povestea noastră. Ploua și ploua și tot ploua.

Jim Năsturel stătea în bucătărioara doamnei Waas; era acolo și prințesa Li Si, care avea două săptămâni de vacanță. De fiecare dată când venea în vizită, îi aducea câte-un cadou simpatic lui Jim. Odată îi adusesese un glob de sticlă care avea înăuntru un peisaj mandalier peste care ningea când îl scuturai. Altă dată îi adusesese o umbrelă de soare din hârtie colorată sau o ascuțitoare practică, în formă de locomotivă.

Însă de data asta îi aduse o minunată cutie de vopsele mandaliere. Cei doi copii stăteau la măsura din bucătărie, unul în fața altuia, și pictau. Doamna Waas se așezase între ei. Își pusese ochelarii și citea cu voce tare dintr-o carte groasă de povești, în timp ce croșeta un fular pentru băiat.

Era o poveste frumoasă și fascinantă, numai că Jim privea mereu preocupat afară pe fereastră, pe care curgeau șiroaie de apă. Ploaia era atât de deasă, că abia dacă puteai să vezi până la gara lui Lukas, unde sub acoperiș Molly, mica locomotivă, stătea în siguranță și ferită de umezeală lângă pântecoasa și bătrâna Emma.

Dar să nu credeți că era o ploaie mohorâtă, ca din acelea care mai cad uneori pe la noi. Nu, nici pomeneală, fiindcă în Lummerland nici vremea rea nu era tocmai rea, ci veselă și poznașă. Era ca un fel de concert acvatic. Picăturile de ploaie făceau pic și pleosc și se loveau jucăușe de pervazuri, burlanele gâlgâiau și bolboroseau, iar aversele biciuiau băltoacele, scoțând un zgomot de parcă o mulțime de oameni entuziasmați ar fi bătut din palme.

Jim îl văzu pe Lukas ieșind din mica lui gară. Mecanicul de locomotivă clipi întrebător spre cer, se urcă în Emma și ieși cu ea în ploaie. Molly rămase la adăpost în gară. Mica locomotivă era cam pe jumătate cât Emma. Era suficient de mare să meargă pe șine, iar o jumătate de supus ca Jim încăpea ușor în cabina ei.

Lukas dădu doar câteva ture, pentru ca nimeni să nu poată spune că transportul feroviar din Lummerland nu face față vremii proaste. Apoi o aduse pe Emma înapoi lângă Molly, sub acoperișul gării, își ridică gulerul, își trase șapca pe ochi și porni cu pași mari spre casa doamnei Waas. Jim sări de pe scaun și-i deschise ușa prietenului său.

— Brrr, ce mai vreme! mormăi Lukas, în timp ce intră scuturându-și șapca.

— Bună ziua, Lukas! spuse Jim bucuros.

— Bună ziua, *colega*! răspunse Lukas.

Jim nu știa ce înseamnă cuvântul acela, dar înțelegea că e un lucru pe care și-l spun mecanicii de locomotivă între ei. Se uită pe furiș la Li Si să vadă dacă îl auzise și ea. Dar micii prințese nu i se păru nimic special.

Lukas le salută pe doamne, apoi se așează la masă pe un fotoliu și întrebă:

— Aș putea oare să primesc o cană de ceai fierbinte cu o dușcă de rom?

— Firește, Lukas, ceaiul cald te ferește de răceală pe o vreme ca asta, spuse doamna Waas prietenos. Li Si mi-a adus o cutie din cel mai bun ceai mandalier și cred că am și o picătură de rom pe undeva.

În timp ce doamna Waas pregătea ceaiul și un miros din cale-afară de îmbietor se răspândea în bucătărie, Lukas se uită la picturile lui Jim și ale lui Li Si. Apoi, fiindcă urma să fie pusă masa, copiii dădură la o parte ustensilele de pictat. La sfârșit, doamna Waas le făcu o surpriză și aduse un pandișpan auriu și presărat cu zahăr

puđră. Nici nu mai e nevoie să vă spun că avea un gust fără egal, fiindcă doamna Waas era o adevărată maestră în astfel de chestiuni.

După ce nu mai rămase nici măcar o firimitură pe masă, Lukas se făcu comod și-și umplu pipa. Jim își scoase și el pipa, pe care mica prințesă i-o dăduse pe vremuri drept cadou de logodnă. Doar că el nu știa să fumeze. Lukas îl sfătuisese să nu se apuce de fumat și-i explicase că cei care încep să fumeze de mici se opresc din creșcut. La adulți nu contează, fiindcă au creșcut suficient, dar Jim nu era decât jumătate de supus și cu siguranță că n-ar fi vrut să rămână așa toată viața.

Afară se lăsa întunericul și ploaia se mai potolise. În bucătărie era cald și bine.

— Li Si, de mult voiam să te întreb ceva, încep Lukas după ce-și aprinse cu ușurință pipa. Ce mai face dragonul Mahlzahn?

— Încă doarme buștean, răspunse mica prințesă cu vocea ei frumoasă ca de pasăre mică. Dar arată minunat. Strălucește din cap până-n vârful cozii, de parcă ar fi făcut din aur curat. Tata a pus să fie păzit zi și noapte, ca să nu-l deranjeze nimeni din somnul lui fermecat. A ordonat să-i fie dat de veste de-ndată ce începe să se trezească. După aceea vă va anunța și pe voi imediat.

— Bine, spuse Lukas, nici nu cred că mai durează mult. Dragonul zicea că se va trezi din nou într-un an.

— După socoteala învățașilor noștri, răspunse fata, mai sunt trei săptămâni și o zi până la marele moment.

— Atunci o să-l întreb pe dragon, în primul și-n primul rând, de unde m-au furat cei treisprezece pirați și cine sunt eu cu adevărat, spuse Jim.

Magazinul doamnei Waas

FURNIZORUL CURȚII REGALE DIN

Lummerland

STRADA GĂRII NR. 3. NUMĂR TELEFON: 3

LUMMERLAND, DATA...

*Rețetă pentru pandișpan
sau prăjitură cu cafea*

Nr. 1. Ingrediente: Cine vrea să facă un pandișpan are nevoie de următoarele: gălbenuș de ou, zahăr, albuș de ou, făină, migdale sau nuci. După ce le ai pe toate, poți să începi.

Nr. 2. Pregătirea: Ia mai întâi două lingurițe de gălbenuș, pune-le într-un castron și adaugă zahăr – să cântărească cât vreo șase boabe. Trebuie să folosești fie un cântar pentru păpuși, fie unul normal. Pune într-un alt castron toată făina – să cântărească, de asemenea, cât șase boabe. Dă pe

răzătoare a migdală sau a nucă sau taie-o cât de mic poți. Deocamdată pune-le deoparte. Urmează albușul de ou, pe care-l pregătești după cum urmează: pune șase lingurițe pentru păpuși cu albuș (atenție, e complicat!) într-o ceașcă, ia o furculiță sau un tel și bate albușul până când se face o spumă groasă, albă și tare. Acum ia forma de pandișpan, unge-o pe dinăuntru cu puțină grăsime sau unt și presară bucățile de nucă sau migdală. Pregătirea a ajuns la final și urmează:

Nr. 3. Coacerea: Gălbenușul cu zahărul trebuie frecate până când se formează mici bășici. Când e gata, mai amestecă puțin și adaugă făină cu grijă, câte-o linguriță pe rând. După ce ai amestecat toată făina, pune albușul de ou. După ce ai amestecat totul bine, nu ai voie să mănânci aluatul de îndată, ci pune-l în forma de pandișpan și bag-o la cuptor. Trebuie lăsat să se coacă până se rumenește. Dacă ai urmat rețeta îndeaproape, o să vezi ce delicios o să fie.

Doamna Waas îți urează
Poftă bună!

— Ah, da! oftă doamna Waas cu tristețe.

Se temea ca nu cumva Jim să plece pentru totdeauna din Lummerland și de lângă ea.

Însă alteori înțelegea că băiatul trebuie să afle misterul originii lui. De aceea nu mai zise nimic, ci doar mai oftă încă o dată din adâncul inimii.

Apoi Jim scoase cutiuța cu jocuri și se jucară toți patru *Nu te supăra, frate!, Prinde pălăria* și ce alte jocuri mai erau acolo.

Cel mai des câștiga, evident, tânăra prințesă. Nu era nimic nou în asta, dar Jim încă nu se putea împăca cu ideea. O plăcea cu adevărat pe Li Si, dar ar fi plăcut-o și mai mult dacă n-ar fi fost atât de deșteaptă. Ar fi lăsat-o

Res să mai câștige din când în când, dar asta nu se putea, pentru că ea câștiga întotdeauna.

Între timp afară se făcuse întuneric și ploaia se oprise. Brusc, se auzi o bătaie în ușă.

Doamna Waas deschise ușa și domnul Ärmel păși înăuntru. Își strânse umbrela, o puse într-un colț, își dădu jos pălăria și făcu o plecăciune.

— Bună seara, bună seara tuturor! După cum văd, sunteți ocupați cu interesanta activitate a jocurilor. Știți, domnii și doamnele mele, eram acasă la mine și mă simteam cam singur și-apoi mi-am zis că, dacă nu v-ar deranja, aș veni puțin să mă bucur de compania dumneavoastră.

— Nu ne deranjează deloc, spuse doamna Waas cu prietenie și puse o ceașcă pe masă pentru domnul Ärmel, în care turnă ceai dintr-un ceainic mare și pântecos. Luați loc, domnule Ärmel!

— Mulțumesc, răspunse domnul Ärmel și se așeză. Vreau să vă mărturisesc că mă gândesc de multă vreme la ceva și aș vrea să aflu și părerea dumneavoastră. Uitați cum stau lucrurile: fiecare locuitor din Lummerland are un scop aici – în afară de mine. Eu nu fac decât să ies să mă plimb și să fiu guvernat – asta e tot. Trebuie să recunoașteți că pe termen lung e destul de nesatisfăcător.

— Ce tot spuneți! interveni doamna Waas. Nouă ne place de dumneavoastră așa cum sunteți.

Respect pentru drepturile de autor
Mica prințesă spuse și ea:

— Ba tocmai de aceea.

— Vă mulțumesc, răspunse domnul Ärmel, numai că nu poți să zici că ai și tu o viață dacă doar ești și-atât. Tot ce pot spune despre mine în privința asta e că sunt o persoană neobișnuit de educată și că dispun de informații care uneori mă umplu și pe mine de uimire.

Lukas se lăsă înapoi în fotoliu, pufăi tăcut și câteva cerculețe de fum se ridicară spre tavan, apoi spuse, măsurându-și cuvintele:

— Domnule Ärmel, cred că o să vă aflați scopul într-o zi.

În clipa aceea se auzi de-afară o bufnitură puternică, de parcă ceva se lovise de insulă.

— Cerule mare! strigă doamna Waas și aproape că-i scăpă ceainicul din mâini de frică. Ați auzit?

Lukas sărise deja în picioare și-și pusese șapca pe cap.

— Haide, Jim, să mergem să vedem ce se-ntâmplă!

Cei doi prieteni alergară spre Noul Lummerland, locul din care venise zgomotul. Ploaia se oprise, dar era beznă și dură ceva până când ochii li se obișnuiră cu întunericul. Nu puteau să vadă decât conturul unui obiect foarte mare.

— Poate că-i o balenă, spuse Jim.

— Nu, nu se mișcă, zise Lukas. Pare să fie mai degrabă un vapor mic.

— Hei! Hei! se auzi brusc o voce. E cineva acasă?

— Da, pe cine căutați? răspunse Lukas.

— Nu sunt pe insula Lummerland? întrebă vocea.

— Sunteți pe Noul Lummerland, îl lămură Lukas. Cine e acolo?

— Sunt poștașul, zise vocea destul de jalnică din întuneric. M-am rătăcit din cauza vremii proaste din după-amiaza asta. Și, fiindcă e atât de întuneric că nu-ți mai vezi nici mâinile în fața ochilor, am intrat cu vaporul în mal, din păcate. Îmi pare foarte rău, vă rog să mă iertați!